

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžsk/9/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200352
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200352.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): W. O., narodená dňa XX.XX.XXXX, O., právne zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Eva Segečová, s.r.o., Skuteckého 26, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Oddelenie peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností Banská Bystrica, Trieda SNP 75, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2016/1558/VAL zo dňa 02.03.2016, o kasačnej sťažnosti proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/41/2016-82 zo dňa 27. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2016/1558/VAL zo dňa 02.03.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvoinštančné správne rozhodnutie č. LC1/OPPNKAPČ/SOC/2015/43550-0004 zo dňa 12.11.2015, ktorým žalobkyňa nepriznal peňažný príspevok na opatrovanie inej fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím - pán V. O..

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že nezistil žiadne porušenie zákona zo strany správneho orgánu. Žalovaný svoje skutkové zistenia založil na dôkazoch vykonaných v súlade so zákonom. Lekárske posudky vychádzali z predloženej zdravotnej dokumentácie (nie sú v rozpore ani so závermi žalobkyňou predkladaného znaleckého posudku). Pán V. O. podľa tohto posúdenia trpí ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50 %. Žalobkyňa nemala žiadne vecné námietky proti posúdeniu zdravotného stavu posudkovým lekárom - napr. že toto posúdenie nie je v súlade s niektorým lekárske nálezom odborného lekára. Namieta len všeobecne, že v predchádzajúcich

konaniach bola miera funkčnej poruchy pred tým istým správnym orgánom stanovená vo výške 60 %, neskôr 30 %, potom 50 % a zdravotný stav posudzovanej osoby je nezmeniteľný k lepšiemu, preto posúdenie nemôže byť správne. Takéto námietky však podľa krajského súdu neobstoja, pretože sa nevzťahujú k preskúmanému konaniu. Navyše konania, v ktorých bola miera funkčnej poruchy stanovená, ako uviedla žalobkyňa, boli právoplatne skončené a boli podrobené súdnemu prieskumu nezákonnosti s negatívnym výsledkom.

3. Krajský súd v ďalšom uviedol, že podstata sporu medzi žalobkyňou a žalovanou spočívala v tom, že žalobkyňa nesúhlasila s tým, že žalovaný nie v preskúmanom, ale v predchádzajúcom konaní odňal žalobkyni príspevok na opatrovanie pána V. O., pretože bol poskytnutý neprávom. Toto rozhodnutie je právoplatné a bolo aj predmetom súdneho prieskumu, keď súdy nezistili, že by bolo nezákonné, preto žalobe o zrušenie takéhoto rozhodnutia nevyhoveli.

4. Krajský súd záverom zhrnul, že žalovaný zistil skutkový stav z vykonaných dôkazov, ktorými boli lekárske posudky, posudkový záver, sociálne šetrenie, komplexný posudok. Dôkazy vyhodnotil v súlade s ich obsahom a dospel k skutkovým zisteniam súladným s vykonaným dokazovaním. Sociálne dopady spôsobené zdravotným postihnutím pána V. O. spôsobujú, že nie je sebestačný v sebaobslužných úkonoch a jeho odkázanosť na pomoc inej osoby v zmysle zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách (ďalej len „zákon č. 448/2008 Z. z.“), resp. jeho prílohy č. 3 dosahuje druhý stupeň odkázanosti. Žalovaný preto správnej žiadosti nevyhovel, keďže zákon č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z. z.“) v ustanovení § 14 na poskytnutie peňažného príspevku na opatrovanie vyžaduje ako podmienku dosiahnutie stupňa odkázanosti 5 alebo 6, podľa prílohy č. 3 zákona č. 448/2008. Pán V. O. v dôsledku svojho ťažkého zdravotného postihnutia takýto stupeň odkázanosti zďaleka nedosahuje. Preto podľa názoru súdu prvej inštancie nebola splnená zákonná podmienka na poskytnutie požadovaného peňažného príspevku na opatrovanie, a preto žalovaný rozhodol vecne správne, keď žiadosti žalobkyne nevyhovel.

5. Rozsudok v celom jeho rozsahu a v zákonom stanovenej lehote napadla sťažovateľka kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že podľa sťažovateľky napadnutým rozsudkom došlo v konaní k vade v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. tým, že krajský súd v konaní rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Mala za to, že ani súd ani iný orgán nemôže od nej žiadať vyjadrenie k bodovému ohodnoteniu odkázanosti pri jednotlivých činnostiach a ak nespochybní jednotlivé bodové ohodnotenia dospieť k záveru, že nenamieta odkázanosť vo vzťahu k prílohe č. 3 zákona č. 448/2008 Z. z.. Vyjadrila presvedčenie, že pokiaľ opatrovaná osoba potrebuje neustálu starostlivosť pri zvládaní denných úkonov nemôže byť zaradená do 2. stupňa odkázanosti zo 6. stupňov.

7. V ďalšom poukázala na skutočnosť, že V. O. je od roku 2006, na základe rozsudku Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 11Ps/10/2016 pozbavený spôsobilosti na právne úkony - V. O. trpí poruchou, ktorá nie je prechodná a súčasne je neliečiteľná; je stále odkázaný na pomoc a dohľad inej osoby pri zvládaní každodenných úkonov; potrebuje pomoc pri stravovaní, osobnej hygiene, dávkovaní liekov a pod.; rovnako je odkázaný aj na pomoc pri styku v spoločenskom prostredí.

8. Sťažovateľka uviedla, že jej tvrdenia sú založené na tom, že ak je raz nejakej osobe stanovená miera funkčnej poruchy 60 %, potom bez zmeny zdravotného stavu posudzovanej osoby, a to jeho zlepšenia, nie je možné pri nejakej „legislatívnej zmene“ dospieť bez podrobného lekárskeho vyšetrenia tejto osoby k záveru, že miera funkčnej poruchy je 30 % a z príspevku na opatrovanie legislatívne urobiť príspevok na osobnú asistenciu, ktorý je nižší. Mala za to, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, nakoľko u V. O. nedošlo k žiadnej zmene v zdravotnom stave, osobnostných predpokladoch, rodinnom a životnom prostredí, ktoré by mali za následok prehodnotenie odkázanosti opatrovanej osoby na celodenné, osobné a riadne opatrovanie.

9. Prvostupňový správny orgán podľa sťažovateľky v rozpore so zákonom prehodnotil mieru funkčnej

poruchy V. O. a v rozpore so zákonom prehodnotil odkázanosť opatrovanej osoby na osobné a riadne opatrovanie, čím umožnil aplikovať retroaktivitu právneho predpisu, ktorej zákaz je základným znakom právneho štátu a právnej istoty.

10. V ďalšom poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/20/2010 zo dňa 10.03.2011 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/40/2011 zo dňa 28.09.2011.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, prípadne aby kasačný súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného. Zároveň si voči žalovanému v súvislosti s kasačnou sťažnosťou uplatnila právo na náhradu trov konania.

12. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že v súvislosti s preskúmaným rozhodnutím považuje za dôležité uviesť, že sa nejednalo o „prehodnotenie odkázanosti opatrovanej osoby na celodenné, osobné a riadne opatrovanie“, nakoľko administratívne konanie sa začalo na základe žiadosti sťažovateľky zo dňa 08.09.2015 o poskytnutie peňažného príspevku na opatrovanie jej bývalého manžela, pána V. O. a lekárska posudková činnosť, ako aj sociálna posudková činnosť a vydanie komplexného posudku boli vykonané štandardne v súlade s ustanoveniami §§ 11 až 15 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu. Pri určení miery funkčnej poruchy a následnom posúdení odkázanosti pána O. na opatrovanie vychádzal tak prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný z aktuálnych lekárskeho nálezov, ako aj zo starších psychiatrických nálezov (z rokov 2010 a 2012) a psychologického vyšetrenia (z roku 2010), čo svedčí o tom, že žalovaný rešpektoval skutočnosť, že porucha, ktorou pán O. trpí, nie je iba prechodná (v súlade s ustanovením § 11 ods. 8 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu). Konštatoval však, že pri preukázanom stupni ochorenia a jeho prejavy posudzovaný nie je odkázaný na opatrovanie podľa § 14 ods. 4 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu. Na tomto posúdení žalovaný naďalej trvá.

13. S poukazom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici číslo 23S/56/2012 - 62 zo dňa 10.04.2013, potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/71/2013, 9Sžso/72/2013 zo dňa 28.04.2014 žalovaný konštatoval, že pán V. O. nikdy v minulosti nebol odkázaný na opatrovanie a táto odkázanosť nebola preukázaná ani v konaní ukončenom rozhodnutím žalovaného, ktorého zákonnosť je predmetom preskúmania v tomto konaní pred súdom.

14. K námietke zákazu retroaktivity žalovaný konštatoval, že zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov v tomto prípade nebol porušený. Pri vydaní rozhodnutia, ktoré je predmetom tohto konania pred súdom sa žalovaný riadil platnou právnou úpravou, ktorá je účinná od 01.01.2009, vrátane neskorších zmien. Keďže pán V. O. nikdy v minulosti nebol odkázaný na opatrovanie a peňažný príspevok na opatrovanie bol pani W. O. vyplácaný neprávom, nemožno rozhodnutie o nepriznaní uvedeného peňažného príspevku považovať za retroaktívne.

15. Záverom žalovaný uviedol, že zotrváva na svojom stanovisku zo dňa 28.06.2016 a je toho názoru, že krajský súd vec správne právne posúdil a dostatočne odôvodnil. S dôvodmi rozsudku krajského súdu sa v plnom rozsahu stotožnil a navrhol kasačnú sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietnuť a náhradu trov konania sťažovateľke nepriznať.

16. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala sťažovateľka včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.

marca 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

17. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US5/SSVOdPPKPC/SOC/2016/1558/VAL zo dňa 02.03.2016, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľky a potvrdené rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. LC1/OPPNKAPČ/SOC/2015/43550-0004 zo dňa 12.11.2015, ktorým sa podľa § 40 ods. 1, § 55 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. nevyhovelo žiadosti sťažovateľky a nepriznal sa jej peňažný príspevok na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorým je V. O. (pozbavený spôsobilosti na právne úkony). Preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z., fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na pomoc inej fyzickej osoby na účely tohto zákona, ak je odkázaná na osobnú asistenciu, opatrovanie alebo sociálnu službu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 14 ods. 4 zákona č. 447/2008 Z. z., fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na opatrovanie, ak stupeň jej odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby je V alebo VI podľa osobitného predpisu.

Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z., ak fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá dovŕšila šesť rokov veku a je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na opatrovanie, opatruje fyzická osoba uvedená v odsekoch 3 a 4, možno fyzickej osobe, ktorá opatruje, poskytnúť peňažný príspevok na opatrovanie.

Podľa § 55 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z., podkladom na rozhodnutie o peňažnom príspevku na kompenzáciu je komplexný posudok.

18. Kasačný súd konštatuje, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že sťažovateľka žiadosťou zo dňa 08.09.2015 požiadala o poskytnutie peňažného príspevku na opatrovanie pána V. O.. O žiadosti rozhodol prvoinštančný orgán verejnej správy, tak že žiadosti sťažovateľky nevyhovelo a peňažný príspevok na opatrovanie jej nepriznal rozhodnutím č. LC1/OPPNKAPČ/SOC/2015/43550-0004 zo dňa 12.11.2015 (viď vyššie) dôvodiac, že z lekárskeho posudku č. LC1/OPPNKAPČ/SOC/2015/43802 zo dňa 28.09.2015 vyplynulo, že pán V. O. je odkázaný na pomoc inej fyzickej osoby pri činnostiach uvedených v prílohe č. 4 a osobnou asistenciou sa dosiahne účel ustanovený v § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. Zároveň nespĺňa podmienky uvedené v § 14 ods. 4 zákona č. 447/2008 Z. z., z ktorých dôvodov peňažný príspevok na opatrovanie nebol navrhnutý.

19. O podanom odvolaní voči prvoinštančnému správne rozhodnutiu rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. UPS/US5/SSVOdPPKPC/SOC/2016/1558/VAL zo dňa 02.03.2016 tak, že odvolanie sťažovateľky zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení žalovaný uviedol, že na základe vykonanej lekárskej posudkovej činnosti a sociálnej posudkovej činnosti dospel k záveru, že u pána V. O. sa nejedná o taký stupeň odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby, ktorý podmieňuje odkázanosť na opatrovanie, a preto v komplexnom posudku nebol peňažný príspevok na jeho opatrovanie navrhnutý. Naďalej ako adekvátna forma kompenzácie ťažkého zdravotného postihnutia pána V. O. je navrhnutý peňažný príspevok na osobnú asistenciu, ktorý kompenzuje všetky oblasti, kde má posudzovaný znevýhodnenia vyplývajúce z jeho ťažkého zdravotného postihnutia. Nakoľko pán V. O. nie je podľa komplexného posudku odkázaný na opatrovanie, peňažný príspevok na opatrovanie nemožno sťažovateľke poskytnúť.

20. Krajský súd rozhodujúc o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného kasačnou

sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol. Z odôvodnenia rozsudku správneho súdu vyplýva, že sociálne dopady spôsobené zdravotným postihnutím pána V. O. spôsobujú, že nie je sebestačný v sebaobslužných úkonoch a jeho odkázanosť na pomoc inej osoby v zmysle zákona č. 448/2008 Z. z., resp. jeho prílohy č. 3 dosahuje druhý stupeň odkázanosti. Krajský súd preto ustálil, že žalovaný správne žiadosti nevyhovel, keďže zákon č. 447/2008 Z. z. na poskytnutie peňažného príspevku na opatrovanie vyžaduje ako podmienku dosiahnutie stupeň odkázanosti 5 alebo 6 (podľa prílohy č. 3 zákona č. 448/2008 Z. z.), pričom pán V. O. v dôsledku svojho ťažkého zdravotného postihnutia takýto stupeň odkázanosti zďaleka nedosahuje. Tak nebola splnená zákonná podmienka na poskytnutie požadovaného peňažného príspevku na opatrovanie, preto krajský súd konštatoval, že žalovaný rozhodol vecne správne, keď žiadosti sťažovateľky nevyhovel.

21. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti proti rozsudku správneho súdu vyjadrila názor, že ak opatrovaná osoba potrebuje neustálu starostlivosť pri zvládaní denných úkonov, nemôže byť zaradená do 2. stupňa odkázanosti zo 6 stupňov. K tomu kasačný súd uvádza, že subjektívne názory sťažovateľky nie sú pre orgány verejnej správy ani smerodajné ani relevantné. V zmysle ustanovenia § 55 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. je podkladom rozhodnutia o peňažnom príspevku na kompenzáciu výlučne komplexný posudok. Komplexný posudok na účely kompenzácie (§ 15 zákona č. 447/2008 Z. z.) obsahuje mieru funkčnej poruchy; vyjadrenie, že ide o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím; sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia vo všetkých oblastiach kompenzácie; návrh druhu peňažného príspevku na kompenzáciu; vyjadrenie, či fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na sprievodcu; vyjadrenie, či fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom alebo či má praktickú slepotu alebo úplnú slepotu oboch očí; termín opätovného posúdenia zdravotného stavu, ak ho určí posudkový lekár; odôvodnenie komplexného posudku. Pre komplexný posudok ďalej platí, že ak fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na pomoc inej fyzickej osoby osobnou asistenciou, v komplexnom posudku sa uvedie aj ročný rozsah osobnej asistencie v hodinách podľa jednotlivých činností uvedených v prílohe č. 4, na ktoré je fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím odkázaná. Posudok sa však nevypracúva, ak miera funkčnej poruchy fyzickej osoby na základe lekárskeho posudku je menej ako 50 %.

22. V súvislosti s posudzovaním žiadosti sťažovateľky o poskytnutie peňažného príspevku na opatrovanie zo dňa 08.09.2015 boli vypracované dva komplexné posudky - komplexný posudok orgánu verejnej správy prvej inštancie č. LC1/OPPNKAPČ/SOC/2015/43802-6 zo dňa 26.10.2015 a komplexný posudok žalovaného orgánu verejnej správy č. UPS/US5/SSVODPPKPC1/SOC/2016/1355/BA zo dňa 16.02.2016 (ktorého vydaním stratil platnosť komplexný posudok zo dňa 26.10.2015). V oboch komplexných posudkoch príslušné orgány dospeli k rovnakému záveru, a to, že miera funkčnej poruchy pána V. O. je 50 %, teda považuje sa za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, pričom zistené sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia navrhli kompenzovať peňažným príspevkom na osobnú asistenciu v rozsahu 833 hodín ročne, peňažný príspevok na opatrovanie nenavrhli. Vo svetle uvedeného kasačný súd ustálil, že orgány verejnej správy oboch inštancií nemohli postupovať inak ako vychádzať z vyššie uvedených komplexných posudkov, a teda žiadosti sťažovateľky nemohli vyhovieť a peňažný príspevok na opatrovanie jej nemohli priznať.

23. V ďalšom sťažovateľka namietala, že V. O. je od roku 2006 na základe rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11Ps/10/2016 pozbavený spôsobilosti na právne úkony, nakoľko trpí poruchou, ktorá nie je prechodná a súčasne je neliečiteľná. V súvislosti s uvedeným dáva kasačný súd do pozornosti, že iba skutočnosť, že pán V. O. je pozbavený spôsobilosti na právne úkony sama o sebe nezakladá automaticky nárok na peňažný príspevok na opatrovanie. Na určenie adekvátnej formy kompenzácie sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia pána V. O. bol príslušný orgán verejnej správy povinný postupovať na základe posúdenia zdravotného stavu, stanovenia miery funkčnej poruchy, posúdenia sociálnych dôsledkov vyplývajúcich z ťažkého zdravotného postihnutia pána V. O. pri súčasnom zhodnotení individuálnych predpokladov, rodinného prostredia a prostredia, ktoré ovplyvňuje jeho začlenenie do spoločnosti. Kasačný súd musí konštatovať, že uvedený zákonný postup bol v prejednávacom prípade dodržaný s tým, že orgán verejnej správy dospel správne k záveru, že pán V. O.

je v súčasnej dobe odkázaný na osobnú asistenciu, preto vzhľadom na charakter ťažkého zdravotného postihnutia pána V. O. správne považoval za adekvátnu a vhodnú formu kompenzácie sociálnych dôsledkov jeho ťažkého zdravotného postihnutia peňažný príspevok na osobnú asistenciu, a teda nepriznal sťažovateľke peňažný príspevok na opatrovanie.

24. Kasačný súd považuje za dôležité v súvislosti s prejednávanou vecou poukázať na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.04.2016, sp. zn. Snj 37/2016, k zjednoteniu výkladu v otázke povinností správnych orgánov v konaní o peňažnom príspevku na osobnú asistenciu a peňažnom príspevku na opatrovanie podľa zákona č. 447/2008 Z. z. <., v zmysle ktorého platí, že „peňažný príspevok na osobnú asistenciu a peňažný príspevok na opatrovanie sú dva rôzne druhy peňažného príspevku na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, ...“. Vo svetle uvedeného je pre kasačný súd zrejmé, že orgány verejnej správy nemohli sťažovateľke priznať peňažný príspevok na opatrovanie, keď v komplexnom posudku bol na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia pána V. O. navrhnutý peňažný príspevok na osobnú asistenciu.

25. Záverom sťažovateľka namietala, že prvoinštančný orgán verejnej správy v rozpore so zákonom prehodnotil mieru funkčnej poruchy V. O., resp. mieru jeho odkázanosti. S poukazom na uvedené sa kasačnému súdu javí potrebné uviesť, že predmetom správneho konania bolo rozhodovanie o žiadosti sťažovateľky o poskytnutie peňažného príspevku na opatrovanie, o ktorej je príslušný orgán verejnej správy rozhodnúť na podklade komplexného posudku. Vzhľadom na uvedené nemožno prvoinštančné rozhodnutie ani rozhodnutie žalovaného považovať za arbitrárne alebo za rozporné so zákonom, nakoľko ich podkladom boli v súlade so zákonom vypracované komplexné posudky.

26. Vo svetle uvedeného považuje kasačný súd zistenie skutkového stavu na posúdenie veci za dostačujúce. Má za to, že v danom prípade došlo správne k nepriznaniu peňažného príspevku na opatrovanie, pretože orgány verejnej správy pri rozhodovaní vychádzali z komplexných posudkov, v ktorých sa ako primeraná forma kompenzácie sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia navrhla osobná asistencia.

27. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúmanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje.

28. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch inšancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľky a s jej vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

29. Kasačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľky zamietol.

30. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka nevyvrátila žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti

a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za súladné so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky, považovať za správne.

31. Pokiaľ teda krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľky proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za zákonné a žalobu sťažovateľky podľa § 190 S.s.p. zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

32. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľky sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako také, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

33. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že účastníkom nárok na ich náhradu nepriznal, lebo sťažovateľka v tomto konaní nemala úspech (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

34. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.